

FRANKFORT, den 3. Julij.

Volgens een nader bericht uit Konstantinopel van den 11. Junij, zijn de pogingen geheel mislukt, welke de Russische, Engelse en Fransche ministers aangewend hebben, om de Porte te bewegen tot aanneming der voorstellen ten behoeve van Griekenland. De reis-effendi heeft eindelijk, aan de gezamenlijke ministers der verbondene hoven eene schriftelijke nota in den vorm eener verklaring overgegeven, waarin de dikwijls gemelde mondelijke antwoorden van den reis-effendi herhaald, en daarenboven de besluiten van het congres van Verona herinnerd worden, waarbij bepaald werd, dat men zich met de Grieksche aangelegenheden niet zou bemoeijen. Deze verklaring moet reeds den 9. Junij aan de Russische en Engelsche gezanten overhaaidigd zijn; terwijl de ministers der overige mogendheden ze den 10. en 11. ontvangen hebben. — Het is opmerkelijk, dat de Porte zich evenwel nog genegen betoont, de eischen van Rusland, naar aanleiding der voorloopige overeenkomst van Ackerman, te vervullen, waarvan onderscheidene nieuwe daadzaken het bewijs opleveren. Deze omstandigheid was het, welke nog in de laatste dagen de hoop deed voeden, dat de Porte ook de bedoelde voorstellen zou aannemen. Waarschijnlijk hebben de gebeurtenissen bij Athene en de val der Acropolis ook iets tot de verwerping bijgedragen. — De uitrusting en afzendingen van troepen naar het oorlogstoneel in Afrika duren voort, en daar er een kermis naar Azie schijnt uitgevaardigd te zijn, om de zending van troepen naar Europa te bespeeligen, is het duidelijk, dat de Porte door eene snelle onderdrukking van den opstand aan alle verdere tusschenspraak een einde hoopt te maken. — De heer van Ribeaupierre heeft over Odessa en Bucharest koeriers met de schriftelijke verwerping naar Petersburg gezonden.

Van den 4. Julij.

Tijdingen uit Konstantinopel van den 13. dezer, welke over Odessa ontvaangen zijn, melden insgelijks, dat de Porte eene schriftelijke verklaring heeft gegeven, waarbij zij tegen elke tusschenkomst ten behoeve der Grieken formeel protesteert en alle daaromtrent gedane voorstellen afslaat. Men sprak te Konstantinopel van de mogelijkheid, dat er eerlang een verdrag van den grooten heer uitgevaardigd werd, om alle mosluis tot de verandering van hun geloof onder de wapens te roepen.

De Grieksche regerings-commissie zal zich van Poros naar Napoli of Romania verplaatsen.

WARSCHAU, den 21. Junij.

Uit het officieel bericht nopens de zamenzwering, waarvan de deelgenooten staan gevonnisd te worden, blijkt verder, dat in 1821 dit ten doel werd gesteld, dat men rusteloos trachten zou, alle deelen van het voormalige Polen weder tot een geheel en dezen staat weder tot zelfstandigheid te brengen. De volgende eed der leden van het genootschap werd goedgekeurd:

„Ik, N. N. zweer voor het aangezicht van God en van het vaderland, en geef er mijn woord van eer op, dat ik alle krachten ter wederoprichting mijner geliefde Moeder inspannen; dat ik voor hare vrijheid en zelfstandigheid niet alleen mijn vermogen, maar ook mijn leven opofferen, dat de verraad der gehele natiën verraden of openbaren zal, die mij naarvertrouwd zijn of nog naarvertrouwd mogen worden, dat ik veelmeer den voortgang des genootschaps beachtend zal helpen bevorderen. Ik beloof de stiptste gehoorzaamheid aan de wetten des genootschaps, die reeds bestaan of later mogen gemaakt worden. Zonder opzigt tot eenige omstandigheid zal ik het bloed niet alleen van verraders, maar ook van iederen anderen niet sparen, die zich tegen het welzijn van mijn vaderland mogten verzetten. Mogt ik verraden of ontdekt worden, zoo wil ik liever het leven verliezen, dan het geheim of de leden des genootschaps aangeven. Ook beloof ik geene papieren bij mij te houden, welke het genootschap betreffen, en nog minder dergelijke met naamtekeningen, ten zij ze mij door mijne oversten mogten gegeven zijn. Mogt ik mij aan schending van deze heilige, voor het hoogste Wezen aangegane verplichting schuldig maken, zoo moge mij als misdadiger de schrikkelijkste dood treffen, moge mijn naam van mond tot mond aan de wereld overgeléverd en mijn lichaam ter prosi van wilde dieren worden. Zulk een loon moge mijne schanddaad vinden, opdat ik een afschrikkend voorbeeld voor hen worde, die het mogten willen wagen, in mijne voetstappen te treden. Ik roep God tot getuige, en gij, schimmen van Zolkjarski, Gadrnicki, Pomatowski en Kosciuszko, versterk mij met uwén geest, opdat ik standvastig volhande in mijn voornemen.”

Verder werd tot de opzigting van een centraal comité te Warschau besloten. Tot dat elke provincie daar hare vertegenwoordigers zou hebben, werd voor de oprigting van een voorloopig comité gestermd. Ieder genootschap zou uit gemeenten, nietboven de 10 leden bestaan; eenige zulke gemeenten zouden eene ring, en verscheidene ringen eene provincie uitmaken. Het plan omvattede alle streken, waar de Poolse taal gesproken werd. Het geheel verdeelde men in zes provincies. De eerste zou de zuidoostelijke uitmaken. Aan de gehele vereeniging van leden werd de naam van „nationaal patriotisch genootschap” gegeven. Op het bezwaar van den Prins Konstantijn Radziwitt te Wilna, werd de belofte van blinde gehoorzaamheid uit het formulier van eed weggesloten. Er werd naar het hoofd van de gehele vereeniging gevraagd. Dit antwoordde men, moest een geheim blijven. In het jaar 1822, toen de geheime genootschappen door de regering verboden werden, bespeelde men weinig werkzaamheid. Eerst in Augustus 1823 werd er weder leven bij het genootschap bespeurd. De noodzakelijkheid werd toen voorgesteld om te onderzoeken: of er geen geheime genootschappen in Rusland, Koerland en Pruisen bestonden, en welke voorraad van

wapenen in het tuighuis te Wilna voorhanden was, die de ingezonden aldaar des noods zouden kunnen bemagtigen. (Het Vervolg hierna)

PARYS, den 2. Julij.

Men heeft heden voor de eerste kamer der regtbank van eersten aanleg voorgenomen de zaak van den generaal Franceschetti, tegen mevrouw Carolina Bonaparte, weduwe van den voormaligen Koning Joachim Murat en eenige anderen. De heer Gibbert Boucher, advocaat bij het koninklijke gerechtshof van Parijs heeft, als zaakverzorger van den generaal Franceschetti, de daadzaken van dit belangrijke geding voorgedragen. Na te hebben doen voorafgaan, dat de generaal Franceschetti, die thans in ongunstige omstandigheden verkeert, vroeger zijn jeugd, zijnen rang, zijne fortuin voor Murat heeft opgeofferd, zegt hij voorts, niet uit het oog te zullen verliezen, dat zijn klient pleit tegen de vrouw van hem, voor wien hij die opofferingen heeft gedaan.

„Ik zal,” zeide hij, „alle hatelijke personaliteiten vermijden; ik zal de blaam werpen op den waren schuldigen, den generaal Macdonald, die niets gemeens heeft met den edelen hertog van Tarente, op wien Frankrijk zich roemrijk verheft, als op een zijner luisterrijkste helden. Deze generaal Macdonald, zeide men, was de vriend van de weduwe Murat. Hij is het, op wien alles nederkomt.

„In de maanden Januarij en Februarij sloot Murat eene overeenkomst met Oostenrijk, waarbij hem de troop van Napels werd gewaarborgd. Hij sloeg deze overeenkomst in den jare 1815 in den wind; hij beoorloogde Oostenrijk ten behoeve van zijnen schoonbroeder. Welras overwonnen, was hij genoodzaakt de vlugt te nemen. Hij komt te Provence en schrijft van daar aan Napoleon, hem zijne diensten aanbiedende; doch Napoleon, die in een noodlot geloofde, verlangde den bijstand van eenen ongelukkigen niet.

„Na den slag van Waterloo, dwaalde deze Vorst op de rotsen van Provence rond en kon nergens eene schuilplaats vinden. Hij neemt het besluit, om met een schip, dat naar Havre bestemd was, naar Toulon te vertrekken; nagenoeg 200,000 franken worden met zijne bagaadje aan boord gebracht en tevens gaan zijne voornaamste officieren sloop. Een hunner, nagenoeg van zijne grootte, vertoont zich op hetzelfde, in de kleding, welke Murat gewoonlijk droeg; deze echter moest niet voor des nachts op het schip komen. Drie matrozen roeijen hem derwaarts; doch het schip ligt niet op de aangewezen plaats. Murat wordt alzoo genoodzaakt naar het strand terug te keeren. Daar staat hij nu zonder eenig ander vermogen, dan de lis van zijnen hoed, die 900 franken, en eene epaulette, welke 50,000 franken waardig is. Wat thans te doen? Onder begunstiging der duisternis, bereikt hij de stulp eener oude vrouw, welke hij voor huisvesting, het laatste stuk gouds geeft, dat hij bezit; verzoekt hij op een zomerverblijf, hetwelk hij te Plaisance, nabij Marseille, gekocht had; doch hij hoort, dat Leblanc, zijn kamerdiener, hem veel te vroeg heeft verlaten. Hij besluit te vertrekken naar Bastia, gelukkig, dat hij daar een schip vindt, dat naar Casa Bianca, Loest enz. gaat. Daar zal hij een schuilplaats moeten zoeken.

„In den pntrek van Vescorato, woonde een man van een aanzienlijk geslacht, de heer Colonna Ceccaldi namslijk, wiens schoonzoon, Franceschetti, die bij hem in woonde, door Murat in 1815 op het slagveld tot den rang van maarschalk was verheven. Murat laat zich derwaarts brengen; hij komt daar aan; „Ziet Franceschetti!” „Ik ben uw Koning,” zegt hij, „wilt gij mij inzien?” De generaal biedt alles aan; hij ruimt hem zijn vertrek in.

„Intusschen zendt de kolonel Verrier, de eenige overheidspersoon, welke zich op het regeringlooze Corsika bevond, 50 gendarmen, om Murat gevangen te nemen. De generaal Franceschetti, zijne bloedverwanten, vrienden en andere personen scharen zich rondom den Vorst, om de regten der gastvrijheid te verdedigen. De gendarmen deinsen verscheidt terug; doch de gemoederen worden verbitterd en van alle kanten worden doodslagen begaan. Murat liep het grootste gevaar; de kolonel drong aan op zijn vertrek, doch hij had geen geld meer. Zekere Gregori neemt aan, om twee schepen voor hem te doen uitrusten, tegen wissels op Parijs, door den generaal Franceschetti te accepteren. Murat geeft een wissel van 260,000 franken op het huis van Barillon.

„De schepen worden uitrust; doch ten gevolge van een gerucht, dat Murat Italie tracht te heroveren; wil de kolonel Verrier hem niet meer laten gaan, en terstond laat hij eene proclamatie afkondigen, waarbij een iegelijk, die aan Murat eene schuilplaats verleent, als een verdoorder der openbare rust zal worden aangemerkt. De Vorst besluit te vertrekken en toen deelt hij den generaal het mededelen mede, om het koninkrijk Napels te bemagtigen. Alle vertoeken zijn vruchteloos. Franceschetti en 150 andere dapperen vergezellen hem.

De heer Gibbert Boucher schets kort deze expeditie en derzelver trouwe afloop. Wij zullen den volgenden trek aanhalen:

Op den togt, werden de medgezellen van Murat begeleid door iemand, die met eene bijl. gewapend was. Deze vroeg naar Joachim. Men koningelijk begrip, wat zijn oogmerk was. „Die ben ik,” zeide de generaal Franceschetti, „Ik ben de Koning.”

Verwonderd over eene zoo edele verknochtheid, verzette zich de eskorte tegen de woede van den onbekende.

De generaal Franceschetti was met Murat in hechtenis genomen. Hij was op het punt om hetzelfde lot, als de overige medgezellen van dien vorst te ondergaan; doch men meende, hem naar Corsika te moeten terug zenden. Na talloze rampspoeden en vijftien maanden gevangenis, werd hij eindelijk aan zijne naastbestanden teruggeven. Alstoen schreef hij aan de weduwe van Murat eene ootmoedigen brief, om van haar den onderstand te smeeken, dien hij zoo zeer behoefde, om de aangegane schuld te voldoen; het antwoord bleef langen tijd uit, eindelijk kwam hetzelve, en het is de generaal Macdonald, die antwoordt, dat de omstandigheden der Koningin niet toelaten, voor het oogenblik hulp te verleenen, dat zij zelfs den generaal niet zou kunnen ontvangen. Na vele andere vruchteloze pogingen, ziet de generaal zich eindelijk genoodzaakt zich tot het gerecht te wenden, als schuldeischer tegen de weduwe en erfgenamen van Murat, voor eene som van 80,000 franken.

De regtbank heeft de zaak acht dagen uitgesteld om den heer Bauthe, advocaat der weduwe en erfgenamen van Murat, te hooren.

